

— i sit firsindstyvende Aar — var begyndt at tabe Troen paa den Sag, for hvilken han be-gejstret havde ofret sit Liv. Han havde længe ikke villet tilstaa det for sig selv. Han havde be-brejdet sig sine Anfægtelser, kaldt sig en skør-hovedet Olding, søgt at trøste sig med Sangens frejdige Ord om, at „unge Øjne, de se dog bedst“. Men han havde ikke kunnet berolige sit bekymrede Hjærte. Den Ungdom, han saa' vokse op omkring ham; de Tanker og Følelser, der nu beherskede Folket, . . . det var slet ikke en saadan Høst, han havde ventet sig af Aandens rige Udsæd.

Og dette var endda ikke Alt. Allerbitrest for ham var det at være Vidne til, hvorledes den frie Kirkes gamle Modstander, den lysrædte og livs-fjendske Pietisme, som han havde troet overvunden for alle Dage, nu drog i Sejrs-gang over det hele Land. Naar han læste om den nyfødte Begejstring, hvormed man alle Vegne flokkedes om Mørke-Troens Forkyndere; naar han hørte, at endog Folk her fra hans egen Egn stod op midt om Natten og trodsede Vejr og Vind paa Fjorden for at komme over og høre Helvedsprædikanten der-ovre i Vejlby og Skibberup Sogn, — ganske som man i sin Tid var draget derovrefra her til San-dinge for at opbygges af Lysets og Frihedens